

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: K. S.**, nar. „X“, státní příslušnost Indická republika, t. č. bytem „X“, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, adresa pro doručování P. O. Box 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 06. 2016, č. j. OAM-458/ZA-ZA04-HA08-R2-2014,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 06. 2016, č.j. OAM-458/ZA-ZA04-HA08-R2-2014, e.č. B002465, kterým bylo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že žádost je dle ustanovení § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), nepřipustná, a proto žalovaný řízení o této žádosti dle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný při svém rozhodování opětovně nedostatečně zhodnotil jeho zdravotní stav, a to i přesto, že Krajský soud v Ústí nad Labem svým rozhodnutím ze dne 15. 05. 2015, sp. zn. 75 Az 1/2015, rozhodnutí žalovaného zrušil pro nedostatečné zhodnocení zdravotního stavu. Současný zdravotní stav se opětovně zhoršil

a přidaly se bolesti zad. Špatný zdravotní stav a těžká sociální situace by pro něj v případě návratu do země původu měly fatální následky, neboť v Indické republice by mu nebyla poskytnuta adekvátní lékařská péče. Pro podložení svých tvrzení navrhl vyžádání odborné zprávy z oboru chirurgie. Dle žalobce žalovaný nepostupoval v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), když nedostatečně posoudil stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Rovněž postupoval v rozporu s § 50 odst. 4 správního řádu, když ke všem skutečnostem, které vyšly najevo během řízení, nepřihlížel s náležitou pečlivostí. Žalobce je toho názoru, že žalovaný nesprávně posoudil zjištěný skutkový stav, čímž vůbec neposoudil splnění podmínek pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a rovnou shledal, že žádost je nepřipustná a řízení zastavil.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření popřel oprávněnost podané žaloby, neboť neprokazuje nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí správního orgánu. Odkázal na písemnosti založené ve správním spise. Žalovaný vycházel především z vlastních sdělení žalobce, který opakovaně uváděl stejné motivy svého odchodu ze země původu a neochoty vrátit se zpět do Indie. V současné době jde již v pořadí o šestou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud v Ústí nad Labem svým rozsudkem ze dne 15. 05. 2015, č. j. 75 Az 1/2015-46, zrušil rozhodnutí správního orgánu a věc vrátil k dalšímu řízení, avšak z obsahu rozsudku je zřejmé, že soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, co se týká opakovaných skutečností, nicméně v napadeném rozhodnutí byl nedostatečně zhodnocen zdravotní stav žalobce. V nynějším napadeném rozhodnutí se již žalovaný více než podrobně zabýval zdravotním stavem žalobce a dospěl opakovaně k závěru, že jeho zdravotní stav je dobrý. Své rozhodnutí opřel o lékařské zprávy a vyjádření žalobce, jež jsou součástí správního spisu. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem se žalovaný domnívá, že při svém postupu neporušil žádná ustanovení zákona o azylu či správního řádu, proč by se dalo napadené rozhodnutí považovat za nezákonné, a navrhoval, aby soud žalobu pro zamítl.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že sám žalovaný přiznal, že již jednou Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodnutí správního orgánu zrušil, když konstatoval nedostatečné zhodnocení jeho zdravotního stavu a plně se ztotožnil se závěry týkajícími se opakovaných skutečností a neochoty indických úřadů vystavit mu cestovní doklad. Žalovaný se těmito skutečnostmi v napadeném rozhodnutí opakovaně náležitě nezabýval a pouze je formalisticky vyhodnotil jako opakované. Žalobce přiznal, že jeho zdravotní stav není nikterak závažný nebo nevyléčitelný, ale dle jeho názoru by měl být objasněn náležitou odbornou zprávou, což žalovaný neučinil. Žalovaný se rovněž nezabýval možností udělení humanitárního azylu nejprve v souvislosti s jeho zdravotním stavem a nemožností dosáhnout úplného uzdravení v zemi původu a posléze s byrokratickými překážkami a policejní šikanou dostávající se mu ze strany indických úřadů.

K ústnímu jednání před soudem konaného dne 06. 03. 2017 se žalobce bez jakékoli omluvy nedostavil, ačkoli byl řáděn a včas předvolán.

Pověřený pracovník žalovaného odkázal v plném rozsahu na vyjádření žalovaného a i nadále navrhoval zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Soud rozhodl, že návrh žalobce na provedení důkazu vyžádáním zprávy z chirurgického oddělení Městského nemocnice v Litoměřicích, za účelem posouzení jeho zdravotního stavu se provádět nebude.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. a ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud po zvážení skutkových a právních okolností případu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Podle ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 06. 2009, sp. zn. 4 Azs 23/2009, www.nssoud.cz, podává-li žadatel o mezinárodní ochranu opakovanou žádost, stanoví zákon o azylu pro věcné posouzení žádosti podmínku tvrzení nových skutečností či zjištění. Je tedy povinností žadatele, aby takovéto nové skutečnosti či zjištění správnímu orgánu v nové žádosti uvedl. V opačném případě je nucen správní orgán na základě citového ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu posoudit žádost jako nepřipustnou.

Z předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobce touto žalobou napadá již v pořadí šesté rozhodnutí žalovaného, jímž žalobci nebyla přiznána mezinárodní ochrana dle zákona o azylu. Meritorní přezkum situace žalobce, a to první žádosti, byl proveden rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 04. 2004, č.j. 59 Az 81/2003, kterým byla žaloba žalobce zamítnuta pro nedůvodnost. Následná kasační stížnost žalobce proti rozhodnutí Krajského soudu v Plzni byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 03. 01. 2005, č. j. 3 Azs 411/2004-135, odmítnuta pro nesplnění podmínek řízení.

Z dalšího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 06. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, vyplývá, že hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotně-právní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.

Ze správního spisu soud zjistil, že první žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 26. 04. 2002, kterou zdůvodnil obavou před pronásledováním ze strany teroristů a následně i policie, která jej údajně vinila ze spolupráce s teroristy.

Dne 25. 04. 2007 podal žalobce druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž jako důvod opětovně uvedl potíže s policií v zemi původu kvůli spolupráci se separatisty a svou obavu z návratu do vlasti.

V pořadí třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána 08. 07. 2010 a žalobce jako důvod uvedl obavu z návratu do Indie kvůli možným potížím s policií a spolu s tím si chtěl zajistit legální pobyt na území České republiky.

Dne 27. 03. 2014 podal žalobce čtvrtou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou zdůvodnil obavou z policie, případně extremistů, ztrátou kontaktů ve vlasti, dlouhou dobou strávenou na území České republiky, nevystavení dokladu indickým zastupitelským úřadem a obecnou situací sikhského obyvatelstva Indie.

Řízení o jeho v pořadí páté žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno 15. 05. 2014 a rovněž byla tato žádost zdůvodněna obavou z policie, případně z extremistů, ztrátou kontaktů ve vlasti, dlouhou dobou prožitou na území České republiky, nevystavení dokladu indickým zastupitelským úřadem a obecnou situací sikhského obyvatelstva Indie.

Dne 16. 09. 2014 podal žalobce další, v pořadí již šestou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kde uvedl, že je příslušníkem Indické republiky, pandžábské národnosti a sikhského náboženského vyznání. Po dobu svého pobytu na území Indie byl členem strany Akali Dal, se kterou přerušil kontakt po přicestování do České republiky. V současné době je ženatý a má syna. Oba jsou státními občany Indie, ale o místě jejich pobytu nemá žádné informace, pouze se domnívá, že by se mohly zdržovat v Harijáně. Zemi původu opustil v roce 2000 kvůli potížím se separatisty, kteří navštěvovali jeho dům. Na území České republiky pobývá 13 let a je toho názoru, že po tak dlouhé době má nárok na zlegalizování svého pobytu. Dalším důvodem je skutečnost, že momentálně nevlastní žádný platný osobní doklad. Pracovníci ambasády, mu sdělili, že nejprve musí prokázat, že je indickým občanem než mu příslušný doklad vydají. On však žádný takový důkaz nemá. V roce 2004 byl v České republice odsouzen za převaděčství k čtyřletému trestu odnětí svobody a trestu vyhoštění na dobu neurčitou. Dále pak uvedl, že má naplánovanou operaci kýly, ale jiné zdravotní problémy nemá.

Po posouzení shora uvedených věcně shodných žádostí soud konstatuje, že shledal skutečnosti tvrzené žalobcem v jeho šesté žádosti za shodné se skutečnostmi uvedenými v předešlých žádostech, a proto žalovaný správně usoudil, že šestá žádost žalobce je nepřípustná podle ustanovení § 10a písm. e), ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu.

K námitce žalobce, že by mu měl být udělen humanitární azyl, soud poukazuje na ustálenou judikaturu správních soudů v této věci. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 07. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86, zdůraznil, že azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Předmětem dokazování

v řízení o azylu není obecná situace v zemi původu žadatele, nýbrž konkrétní situace žadatele popisovaná v jeho tvrzeních.

Důvody hodné zvláštního zřetele, jež by odůvodňovaly udělení humanitárního azylu, obecně nejsou obtíže spočívající v nemožnosti splácení dluhu soukromým osobám v zemi původu, neplodnost, skutečnost, že žadatel o azyl má v úmyslu se v České republice oženit a založit zde rodinu či obtíže žadatele o azyl stran obživy či možnosti seberealizace. Naopak za obvyklé důvody pro udělení humanitárního azylu lze považovat zvlášť těžkou nemoc, zdravotní postižení, příchod z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory anebo například věk žadatelky o mezinárodní ochranu vyšší než 80 let a žadatelka poukazuje na svůj nedobrá zdravotní stav.

Z doložených lékařských zpráv vyplývá, že žalobce podstoupil v roce 2015 operaci kýly, avšak dne 19. 06. 2015 lékař při kontrole shledal, že je vše v pořádku a doporučil normální zátěž. Žalovaný ke zdravotnímu stavu dále pak uvedl, že žalobce poslední půlrok pracuje v zemědělství, kam dochází dvakrát až třikrát týdně a připravuje sazenice pro jahody, roubuje jabloně a pečuje o stromy. Je tedy zřejmé, že je schopen zvládat i fyzicky velmi náročné zaměstnání. K žalobcem navrhovanému vyžádání odborné zprávy z chirurgického oddělení o jeho zdravotním stavu, soud uvádí, že do dnešního dne bylo shromážděno dostatečné množství lékařských zpráv a v žádné nebyl zdravotní stav shledán a hodnocen jinak než jako dobrý. Z tohoto důvodu není potřeba dalšího dokazování. Žalobce netrpí žádným závažným či nevyléčitelným onemocněním, nepodstupuje na území České republiky žádnou specializovanou léčbu, neužívá žádné léky a nedochází k lékařským kontrolám. Bolesti zad nelze považovat za závažné či nevyléčitelné onemocnění, které by odůvodňovalo udělení humanitárního azylu a zároveň znemožňovalo vycestování do země původu.

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že námitky žalobce neshledal důvodnými. Žalobce neprokázal existenci nových skutečností, které by vyžadovaly opakované meritorní posouzení, což sám výslovně potvrdil a jeho zdravotní stav není tak závažný, aby bylo možné uvažovat o udělení humanitárního azylu. Stejně tak žalovaný nepochybil, pokud na případ žalobce aplikoval ust. § 10a písm. e) zákona o azylu. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a soud proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 6. března 2017

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová